

**ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP***A év*

1-4 oldal

Olv.: Bölcs 6,12-16 – 1Tessz 4,13-18 – Mt 25,1-13

***KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL******Szentmise bevezetése***

A nép üdve én vagyok – halljuk az igazságot. A lelki mesterek pedig azt tanítják, hogy az Egyház a várakozók közössége. Ha a nép üdve az Isten, és ez az üzenet, akkor a mi igazi lehetőségünk, hogy hallgató füllel, hallgató szívvel várakozunk az Úrra, meghalljuk a szavát és fölismerjük az útját. Ez a mai szentmise ebben akar nekünk segíteni, meghallgatni az Úr üzenetét és fölismerni ebben a szekularizált világban a mi utunkat.

***Szentbeszéd***

Kedves testvérek! Gondolom, hogy mindannyian abban a hitben vagyunk itt, hogy az Úr ismer bennünket, hiszen mindannyian Úgy gondoljuk, hogy Hozzá tartozunk, a keresztény közösségnek a tagjai vagyunk. Hát mi természetesebb ennél, mint hogy az Anyaszentegyház küldetésében éljük a mindennapjainkat.

Csak hogy egészen sajátos értelme van ennek a bizonyos olajnak, amiről itt hallottunk. Erre majd utalok, hiszen a Szentírás-magyarázók egy sajátos értelmezéssel ajándékoznak meg bennünket akkor, amikor halljuk ezt a példabeszédet. Mindenesetre ez a bizonyos olaj, ami vagy van, vagy nincs, ez egy sajátos olaj, nem árusítják a piacon. De ahogy említettem, majd kitérek erre, mert e nélkül az olaj nélkül nagyon nehéz keresztényként élni.

Tegnap nagyon meghatározó, megható és nagyon fontos ünnepségen lehettem jelen. Halzl József emlékülés volt, 90. születésnapjára emlékeztünk, és természetesen elsősorban élete műve: a Rákóczi Szövetség áldásos, egész Kárpát-medencére kiterjedő szolgálatát idéztük. Engem is megkért az elnök úr, az ő utódja, Csáky Csongor, hogy egy-két szóval emlékezzek. Nem előadást kért, voltak, akik tartottak előadásokat, voltak olyanok is, akik szépeket mondtak, de sohase találkoztak velem. De hát ez nem is találkozás kérdése csupán, hiszen a mű üzen és a mű jelen van a mindennapjainkban.

Mindenesetre én nem előadást tartottam, hanem az utolsó találkozásunk emlékét idéztem fel. Ez már kevéssel a halála előtt volt, és ma is előttem van az arca, az a messzire tekintő, révedező tekintete. Hány ilyen tekintettel találkoztam kórházban a haláluk előtt nem sokkal lévő emberekkel! És arról beszélgettünk, hogy lehet-e Európában, abban az Európában, amely egyre inkább szekularizálódik, lehet-e keresztény életet élni. Abban a Kárpát-medencében, amelynek a létét meghatározta a mi első szent királyunk, István király az alapításakor, a Szent István-i Magyarország megalapításakor, lehet-e ebben a Kárpát-medencében, amely ugyancsak egyre inkább szekularizálódik, keresztény életet élni?

Én azt az egyetlen mondatot, ami ebben a beszélgetésünkben az ő ajkán elhangzott, a magam számára is üzenetként őrzöm a szívemben, és ezt szerettem volna ott a hallgatókkal is megosztani, meg most szeretném a kedves testvérekkel is megosztani az ő mondatát, amely egy sajátos kérdő mondat. „Hát lehet-e a megváltatlan világban keresztényként élni?”

Testvérek, ez a mai evangélium pontosan erről szól, meg az az egy-két szó, amit a szentmise bevezetőjében mondtam, az is ide csatlakozik ehhez a kérdéshez. Lehet-e keresztény életet élni a szekularizálódott Európában, a szekularizálódott Kárpát-medencében? De egyáltalán a civil és – talán így is mondhatnám – technikailag civilizálódott keresztény világban lehet-e keresztény életet élni? Megváltott világ-e még Európa? Persze hogy Jézus egyszer és mindenkorra nemcsak Európát, nemcsak a Kárpát-medence lakóit, hanem az egész emberiséget megváltotta. És a mi első szent királyunk – erre már utaltam egyszer, rendkívül fontos – az egyetlen az országalapítók közül az emberiség életében, aki az ő országát, a mi történelmi Magyarországot a megváltott világ értékeire, a megváltott világ értékrendjébe helyezte. Ezt már az evangélium mondja, hogy sziklára épített. És az üzenet ezzel kapcsolatosan az, hogy ennek a világnak az Istene az Isten, és ennek a világnak az embere a másik emberért felelősséget vállaló ember.

A kérdés ebben a mai Európában, a mai Magyarországon, ahol azzal szembesülünk, hogy a világ fiai egy olyan országot építenek és egy olyan jövőt szánnak nekünk, ma élőknek, nemcsak a keresztényeknek, mindenkinek, amely világban nincs Isten, amely világban nincs helye az Istennek, a kérdés az, hogy mit tudunk kezdeni ebben a helyzetben.

Éppen ma reggel, amikor az érdi otthonból jöttem ide ebbe a templomba, hallgattam a rádiót, és sajátos híreket közvetítettek Nyugat-Európáról, ahol sajátos kérdésekkel szembesülnek, ahol azt jövendölik, hogy elkezdődött egy harc, és ez egyre kiszélesedik, ez a keresztnek a harca a karddal. Egyébként az elmúlt napokban a török miniszterelnök is beszélt erről, Erdogan, hogy megkezdődött egy új harc. Az a harc, amely annak idején Konstantinápolyból Isztambult teremtett, abból a Konstantinápolyból, ahol a mi László királyunk lánya, a keresztény Piroska volt az akkori államfőnek a felesége. Ma mindenki ismeri az ottani helyzetet, legalábbis híradásokból, és ezt a harcot jövendölik, kedves jó testvérek. És bizony ez a mai reggeli rádió is, amivel a szívünket érintette, erről beszélt, hogy a kardnak az ereje jelen van Európában és megindította a harcot a kereszt ellen. És nyilvánvaló, a kard fizikai erő birtokában van, a kereszténység meg a kereszt erejében. A harc kimenetele kétségtelen.

És ma pontosan ezért nekünk erre kell gondolni ennek a mai evangéliumnak a kapcsán is. Az olajunkra kell figyelni, és akkor most mondom. Az olaj nem más, mint az evangéliumi magatartás kifejezője, ami alázatosságot jelent. Ezek a szüzek arra voltak hivatva abban a korban, hogy az éjszakában a világosságot, a fényt biztosítsák ahhoz a nagy ünnephez, amikor két fiatal összeköti az életét. Csakhogy az ostobák szerepeltek, az okosak meg szolgáltak – itt a válasz. Ezt az olajat nem lehet szatócsnál megvásárolni, ezt az olajat mindenkinek magának kell a szívében fölszítani. Hogy az életében szolgál, vagy a maga javát, a maga érdekét látja a cselekedetei, a megnyilatkozásai pillanataiban vagy az egész életszemléletében.

Lehet-e egy olyan világban a kereszt üzenetét magunkévá tenni, amely világban nincs helye az Istennek? Márpedig a megváltott világ az istenszeretet világa és az egymásért való felelősség világa, amely a szolgálatban jeleníti meg a közösségnek a mindennapjait, a közösségnek az embert szolgáló küldetését. Nekünk azt hiszem, hogy ezt a kérdést kell föltenni, hogy a mi világunkban, amely az Istennek hátat fordított, amely úgy gondolja, hogy Isten nélkül egy jobb világot tud teremteni magának az ember, jelen van-e még az Isten szeretete.

Hiszen a teremtett világ egyik eleme az istenszeretnek a jelenléte a világban. Mi az igazság? Isten az igazság, és az Isten igazsága a szeretet. Ha a szeretet jelen van a világban, akkor a világban jelen van az igazság, ami egyszerűen azt jelenti, hogy igazolja az életünket. Az

istenszeretet jelenléte azt jelenti, hogy az élet ajándék, és a szeretet által van jelen ez az ajándék világunkban.

Ha nem születnek meg a gyerekek, akkor ez azt jelenti, hogy az Isten szeretete nincs jelen a világon. Nem véletlen az, aminek ma tanúi vagyunk az egész civilizált világban, különösen éppen a kereszténységben felnövekedett világban, mert a civilizáció, még a technikai civilizáció is a kereszténységnek az ajándéka. És ebben a világban akkor van jelen a szeretet, ha az emberi élet nem a mindennapok jólétének a függvénye. Természetesen mindegyikünk egy olyan világot igyekszik teremteni magának, maga körül a világában, amely emberhez méltó feltételeket biztosít. Ez természetes, de ez sohasem előzheti meg az életet.

Az Isten szeretete, amely igazolja a mi emberi életünket, a megszületett élet. És ma a nyugati világnak is, de a mi világunknak is, ha nem is olyan ijesztő mértékben, de az igazi problémája ez, hogy megteremtettünk egy világot, amely világot nem tudjuk fenntartani, mert az Isten szeretetét egyszerűen kisöpörték ebből a világból. Mondjuk, hangoztatjuk, csak éppen nap mint nap szembenéz velünk az az ijesztő hiány, ami a jövőnket jelentheti.

És a másik eleme a megváltott világnak. A jézusi példa fejezi ezt ki akkor, amikor Ő az utolsó vacsorán búcsúzik az apostolaitól. Magától értetődő, hogy Ő a Mester, Ő a tanítójuk, és amikor elbúcsúzik, egy örökséget hagy rájuk. Fölkel az asztaltól és Ő, a Mester megmossa a tanítványoknak a lábát. Vagy egy másik történet az Evangéliumból, ugyancsak Jézusra hivatkozó, amikor a párbeszédben előkerül: az az úr, aki az asztalnál ül, vagy pedig aki felszolgál? Magától értetődő a válasz mindenki számára, aki jelen van ezen a lakomán, ezen az ünnepi lakomán. És akkor Jézus mondja ki az igazságot: aki az asztalnál ül – szolgál.

Legyen mindenki mindenkinek a szolgálója! Mindenki szolgál, az is, aki az asztalnál ül, az is, aki felszolgál. Mert az emberi társadalom, az az emberi közösség, amit az Isten a megváltás révén hozott létre a számunkra, az a szolgálat által megjelenő felelősség egymásért. És ennek a felelősségnek egyetlen neve van: a szolgálat. És ha ezt a kérdést firtatjuk a mi világunkban, akkor pontosan azok fogtak el, akik egymás életét kell, hogy szolgálják.

Testvérek számomra Halzl Józsefnek az öröksége ez volt. És ezt próbáltam átadni valamiképpen, nagyon egyszerűen egy-két szóval. Csakhogy ő kijelentette, sajátos kérdő mondatban, hogy keresztény életet csak megváltott világban lehet élni. A megváltott világ megjeleníti a mindennapokban az Isten szeretetét, és ez az isteni szeretet gazdag a megszületett emberben, a teremtett világ az ember közösségi létét, közösségi létmódját teremti meg, mégpedig egymás életének a szolgálata által, Isten előtti felelősséggel.

Kedves jó testvérek, nehéz időket élünk. Ma már különböző konferenciákon beszélnek arról, hogy is néz ki a megváltatlan világ, milyen kérdéseket vet fel. Mi tudjuk a választ, mi hívő emberek vagyunk. Csak a válasz nem szóban történik, nem csupán egy vallomás, hanem a megszületett élet és a vállalt szolgálat, egymás életének a szolgálata. Mindegyik az élet legnagyobb tette. Az életet, ami Isten ajándéka, nem lehet mérni földi javakhoz. Az egymás életének a szolgálata, az csak szolgálat lehet, nem pedig önös érdekeink keresése.

Ezen a mai vasárnapon, amikor tele vagyunk gondokkal, amikor ijesztő jelenségekről hallunk közelünkben jövő történések által és egyáltalán az egész világért aggódunk, az Isten válasza az örök elhatározása: mert úgy szerette Isten a világot, úgy szeret bennünket az Isten, hogy életet ajándékoz nekünk. Nekünk csak ezt az isteni tervet szolgálni kell. Úgy szerette Isten a világot, hogy a kezünkbe adta, hogy otthonunk legyen, hogy ezen a földön megtaláljuk egymást és

egymás életét gazdagítva egy olyan világot teremtsünk, amely már az Isten országának az értékeit tudja a mindennapokban megjeleníteni.

Imádkozzunk azért, hogy a remény bátorítson bennünket, és ebben a helyzetben, amibe jutottunk, ebben a helyzetben a hűségünket valamilyen módon föl tudjuk szítani, mint a lámpásban az olaj által a fényeket. De az alázat nem egyszerűen szolgáltatás, hanem szolgálat. Az élet valóban isteni csoda, és mi ennek a csodának részesei lehetünk. Igen az életre, és Igen az életre nemcsak a megszületett emberekben, hanem egymás szolgálatában.

+ *A M E N* +

### ***Szentmise befejezése***

Kedves testvérek! Adjon nekünk bátorítást és erőt a példa. Tegnap ezen az eseményen, amikor a Rákóczi Szövetség létrejöttét és annak az eredményeit vettük számba, akkor 1989-et emlegette sok ember. Ebben az esztendőben született a Rákóczi Szövetség is, meg a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, és a Rákóczi Szövetség esetében is spirituális alapokat emlegettek, és hát a Málta születésével kapcsolatosan is csak erre gondolhatunk. Hiszen a Máltai Szeretetszolgálat egy olyan közösségnek, egy olyan elhivatott keresztény közösségnek a gyereke, amely közösségben megszülettek a gyerekek, egyre többen, és a bátorítást ehhez ott kapták házaspárok, családok. És megszületett valóban egy olyan szervezet, amely a szolidaritást, az egymásért való felelősség gondolatát, ezáltal a keresztény közösségi életnek az igazságát jelenítette meg.

Panaszkodunk: mi az igazság, hol az igazság? Testvérek, az igazság az Isten, illetve az Isten szeretete. Az igazság jelen van, az Isten szeretete jelen van a megszületett életekben és jelen az egymásért odaadott áldozatos szeretetszolgálatunkban, egymásért vállalt áldozatainkban. Legyen bátorításunkra mindez, mert az életbe kapaszkodunk Isten szeretetében és egymásért vállalt áldozatokban.

+ *Á L D Á S* +